

Arrest

nr. 184 762 van 30 maart 2017
in de zaak RvV X / VIII

In zake: X

Gekozen woonplaats: X

tegen:

de Belgische staat, vertegenwoordigd door de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding, thans de staatssecretaris voor Asiel en Migratie en Administratieve Vereenvoudiging.

DE WND. VOORZITTER VAN DE VIIIste KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Pakistaanse nationaliteit te zijn, op 24 februari 2014 heeft ingediend om de nietigverklaring te vorderen van de beslissing van de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding van 15 januari 2014 waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf op basis van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen onontvankelijk wordt verklaard.

Gezien titel Ibis, hoofdstuk 2, afdeling IV, onderafdeling 2, van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien de nota met opmerkingen en het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 28 december 2016, waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 13 januari 2017.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken M. MAES.

Gehoord de opmerkingen van advocaat V. HERMANS, die loco advocaat F. LANDUYT verschijnt voor de verzoekende partij en van attaché C. D'HAENENS, die verschijnt voor de verwerende partij.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Nuttige feiten ter beoordeling van de zaak

1.1. Verzoekende partij dient op 6 februari 2006 een asielaanvraag in bij de Belgische overheden. Op 22 februari 2006 neemt de gemachtigde van de minister van Binnenlandse Zaken een beslissing tot weigering van verblijf met bevel om het grondgebied te verlaten. Op 31 maart 2006 neemt de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen een bevestigende beslissing van weigering van verblijf. De vordering tot schorsing en het beroep tot nietigverklaring tegen deze beslissing worden door de Raad van State op 8 maart 2010 verworpen bij arrest nr. 201 652.

1.2. Verzoekende partij dient op 23 december 2013 een aanvraag in om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: de Vreemdelingenwet).

1.3. Op 15 januari 2014 neemt de gemachtigde van de staatssecretaris voor Asiel en Migratie, Maatschappelijke Integratie en Armoedebestrijding (hierna: de gemachtigde) een beslissing waarbij de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet onontvankelijk wordt verklaard. Dit is de bestreden beslissing waarvan verzoekende partij op 22 januari 2014 in kennis wordt gesteld. De motieven luiden als volgt:

“Mevrouw de Burgemeester,

Onder verwijzing naar de aanvraag om machtiging tot verblijf die per aangetekend schrijven van 23.12.2013 bij

onze diensten werd ingediend door :

A. K., M. (...) (R.R.: (...))

nationaliteit: Pakistan

geboren te M. (...) op (...)1980

adres: (...)

in toepassing van artikel 9ter van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen, zoals vervangen door Artikel 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen deel ik u mee dat dit verzoek onontvankelijk is.

Reden(en):

Artikel 9ter §3 – 2° van de wet van 15 december 1980 zoals vervangen door Art 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen; betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet.

De aanvraag dd. 23.12.2013 bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2° lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3 e lid). Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).

Het staat betrokkene vrij eventuele medische elementen te doen gelden in het kader van een vraag tot verlenging van de termijn van zijn bevel om het grondgebied te verlaten. Deze vraag zal moeten gestaafd zijn met een recent medisch getuigschrift betreffende de ingeroepen elementen, getuigschrift dat zich duidelijk uitsprekt omtrent een eventuele onmogelijkheid tot reizen en de geschatte duur van deze onmogelijkheid. Deze vraag, die in se de verblijfssituatie van betrokkene niet wijzigt, zal het voorwerp uitmaken van een onderzoek door de Dienst Vreemdelingenzaken (Bureau Clandestijnen – fax: 02 274 66 11).”

2. Over de rechtspleging

Aan verzoekende partij werd het voordeel van de kosteloze rechtspleging toegekend, zodat niet kan worden ingegaan op de vraag van verwerende partij om de kosten van het geding te haren laste te leggen.

3. Over de ontvankelijkheid

De verwerende partij voert in haar nota een exceptie van onontvankelijkheid van het beroep rationae temporis aan. Ter terechtzitting wordt er haar op gewezen dat zij er hierbij ten onrechte van uit gaat dat de bestreden beslissing aan de verzoekende partij werd betekend op 22 januari 2014 en niet op 27 januari 2014 zoals in deze het geval is, zodat het beroep tijdig blijkt te zijn ingediend. De verwerende partij betwist deze vaststelling niet en stelt zich naar de wijsheid te gedragen.

Bijgevolg dient de exceptie te worden verworpen.

4. Onderzoek van het beroep

4.1. In een enig middel haalt de verzoekende partij de schending aan van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, van de artikelen 9ter, 75 en 81 van de Vreemdelingenwet en van “het beginsel van behoorlijk bestuur”.

Het middel gaat als volgt:

“De enige motivering is dat er geen medisch attest werd voorgelegd. Dat mijn verzoeker wel degelijk zijn identiteitspapier, samen met zijn asielaanvraag heeft voorgelegd. Dat de beslissing onjuist gemotiveerd is.”

4.2. Luidens artikel 39/69, §1, tweede lid, 4° van de Vreemdelingenwet moet het verzoekschrift op straffe van nietigheid “een uiteenzetting van de feiten en middelen bevatten die ter ondersteuning van het beroep worden ingeroepen.” Onder “middel” in de zin van deze bepaling moet worden begrepen de voldoende duidelijke omschrijving van de overtreden rechtsregel en van de wijze waarop die rechtsregel door de bestreden rechtshandeling wordt geschonden (RvS 4 mei 2004, nr. 130.972; RvS 1 oktober 2004, nr. 135.618; RvS 17 december 2004, nr. 138.590).

De Raad merkt op dat verzoekende partij in haar verzoekschrift de schending aanhaalt van de artikelen 75 en 81 van de Vreemdelingenwet, zonder evenwel aan te geven op welke manier deze artikelen door de bestreden beslissing geschonden worden.

Het middel is bijgevolg onontvankelijk in de mate dat de verzoekende partij een schending aanvoert van de artikelen 75 en 81 van de Vreemdelingenwet.

4.3. In de rechtspraak wordt doorgaans geen toepassing wordt gemaakt van “het” beginsel van behoorlijk bestuur als zelfstandige rechtsnorm maar van diverse beginselen van behoorlijk bestuur. De verzoekende partij laat – afgezien van de formele motiveringsplicht, zoals vervat in voormelde artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 – na te expliciteren welk beginsel van behoorlijk bestuur zij geschonden acht en uit haar betoog kan dit evenmin worden afgeleid. Dit onderdeel van het middel is derhalve eveneens onontvankelijk.

4.4. Met betrekking tot de aangehaalde schending van de uitdrukkelijke motiveringsplicht, zoals voorgeschreven door de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, merkt de Raad op dat deze tot doel heeft de bestuurde, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat hij kan beoordelen of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “afdoende” wijze. Het begrip “afdoende” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing. (RvS 6 september 2002, nr. 110.071; RvS 21 juni 2004, nr. 132.710).

De bestreden beslissing moet duidelijk de determinerende motieven aangeven op grond waarvan zij is genomen. In de motieven wordt verwezen naar de toepasselijke rechtsregel, namelijk artikel 9ter, §3, 2° van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name wordt vastgesteld: *“De aanvraag dd. 23.12.2013 bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2° lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3 e lid). Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).”*

De verzoekende partij maakt niet duidelijk op welk punt deze motivering haar niet in staat stelt te begrijpen op welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is gegrond, derwijze dat hierdoor niet zou zijn voldaan aan het doel van de formele motiveringsplicht. De kritiek dat *“De enige motivering is dat er geen medisch attest werd voorgelegd”*, strookt geenszins met de inhoud van de bestreden beslissing en mist derhalve elke feitelijke grondslag. Een schending van de formele

motiveringsplicht, zoals deze volgt uit de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen, wordt derhalve niet aangetoond.

De Raad stelt vast dat de verzoekende partij verder inhoudelijke argumenten ontwikkelt tegen de bestreden beslissing. Bijgevolg dient het middel te worden bekeken vanuit het oogpunt van de materiële motiveringsplicht.

Bij de beoordeling van de materiële motivering behoort het niet tot de bevoegdheid van de Raad zijn beoordeling in de plaats te stellen van deze van de administratieve overheid. De Raad is in de uitoefening van zijn wettelijk toezicht enkel bevoegd na te gaan of deze overheid bij de beoordeling is uitgegaan van de juiste feitelijke gegevens, of zij die correct heeft beoordeeld en of zij op grond daarvan niet in onredelijkheid tot haar besluit is gekomen (RvS 7 december 2001, nr. 101.624).

De aangevoerde schending van de materiële motiveringsplicht wordt onderzocht in het licht van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, waarop de bestreden beslissing is gesteund en waarvan de schending eveneens wordt aangevoerd.

4.5. Artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, “zoals vervangen door Art. 187 van de wet van 29 december 2010 houdende diverse bepalingen” luidt als volgt:

“§ 1. De in België verblijvende vreemdeling die zijn identiteit aantoonst overeenkomstig § 2 en die op zodanige wijze lijdt aan een ziekte dat deze ziekte een reëel risico inhoudt voor zijn leven of fysieke integriteit of een reëel risico inhoudt op een onmenselijke of vernederende behandeling wanneer er geen adequate behandeling is in zijn land van herkomst of het land waar hij verblijft, kan een machtiging tot verblijf in het Rijk aanvragen bij de minister of zijn gemachtigde.

(...)

§ 2. Bij zijn aanvraag toont de vreemdeling zijn identiteit voorzien in § 1, eerste lid, aan door middel van een identiteitsdocument of een bewijselement dat voldoet aan volgende voorwaarden :

1° het bevat de volledige naam, de geboorteplaats en -datum en de nationaliteit van betrokkene;

2° het is uitgereikt door de bevoegde overheid overeenkomstig de wet van 16 juli 2004 houdende het Wetboek van internationaal privaatrecht of de internationale overeenkomsten betreffende dezelfde materie;

3° het laat toe een fysieke band vast te stellen tussen de titularis en de betrokkene;

4° het is niet opgesteld op basis van loutere verklaringen van de betrokkene.

De vreemdeling kan eveneens zijn identiteit aantonen door verschillende bewijselementen die, samen genomen, de constitutieve elementen van de identiteit bepaald in het eerste lid, 1°, bevatten op voorwaarde dat elk bewijselement minstens voldoet aan de voorwaarden voorzien in het eerste lid, 2° en 4°, en minstens één van de elementen voldoet aan de voorwaarde voorzien in het eerste lid, 3°.

De verplichting om zijn identiteit aan te tonen is niet van toepassing op de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken. De vreemdeling die van deze vrijstelling geniet, toont dit uitdrukkelijk aan in de aanvraag.

§ 3. De gemachtigde van de minister verklaart de aanvraag onontvankelijk :

(...)

2° indien, in de aanvraag, de vreemdeling zijn identiteit niet aantoonst op de wijze bepaald in § 2 of wanneer de aanvraag het bewijs voorzien in § 2, derde lid, niet bevat;

(...)”

De bestreden beslissing steunt op artikel 9ter, § 3, 2° van de Vreemdelingenwet en vermeldt “betrokkene toont in de aanvraag zijn identiteit niet aan op de wijze bepaald in § 2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in § 2, derde lid niet”.

4.6. De Raad wijst er in de eerste plaats op dat uit nazicht van het administratief dossier blijkt dat geen documenten in de zin van artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet werden voorgelegd aan de gemachtigde bij het indienen van de aanvraag om verblijfsmachtiging. Dit wordt ook niet betwist in het verzoekschrift.

De stelling van de gemachtigde dat *“De aanvraag dd. 23.12.2013 bevat noch een identiteitsdocument, noch een bewijselement of bewijselementen die samen genomen de constitutieve elementen van identiteit weergeven zoals voorzien in art 9ter, §2, 1e en 2° lid. Evenmin stelt betrokkene te zijn vrijgesteld van deze verplichting (art. 9ter, §2, 3 e lid). Aangezien alle ontvankelijkheidsvoorwaarden dienen vervuld te zijn op het ogenblik van de indiening van de initiële aanvraag, dient de aanvraag onontvankelijk verklaard te worden (arrest 214.351 RvS dd. 30.06.2011).”*, vindt dan ook steun in het administratief dossier.

In het verzoekschrift wordt benadrukt dat verzoekende partij wel degelijk haar *“identiteitspapier, samen met [haar] asielaanvraag heeft voorgelegd”* en dat de bestreden beslissing dan ook onjuist gemotiveerd is. De verzoekende partij betwist derhalve niet dat haar verblijfsaanvraag van 23 december 2013 geen identiteitsdocument bevat. Zij voert echter aan dat zij haar identiteit reeds heeft aangetoond naar aanleiding van een andere procedure, met name in het kader van haar asielaanvraag, ingediend op 6 februari 2006.

De Raad stelt vooreerst vast dat dat uit het administratief dossier blijkt dat verzoekende partij geen enkel document heeft voorgelegd in het kader van haar asielaanvraag, en dus ook geen documenten ter staving van haar identiteit, zodat haar betoog feitelijke grondslag mist.

Verder benadrukt de Raad dat de voorwaarde dat de vreemdeling beschikt over een identiteitsdocument en de gevallen waarin die voorwaarde niet van toepassing is, gelden voor de wijze waarop de aanvraag om machtiging tot verblijf kan worden ingediend. Deze voorwaarden betreffen derhalve de ontvankelijkheid van de aanvraag. Aan de *“documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde”* dient te zijn voldaan op het ogenblik van het indienen van de aanvraag (RvS 30 juni 2011, nr. 214.351; RvS 18 december 2012, nr. 221.807; RvS 8 september 2016, nr. 235.705).

De vraag of de indiener van de aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet moet beschikken over een identiteitsdocument, dient dus te worden beoordeeld op het ogenblik van het indienen van de aanvraag.

De eventualiteit dat de verzoekende partij haar identiteit heeft aangetoond in het kader van een andere procedure, doet dan ook geen afbreuk aan de vaststelling in de bestreden beslissing dat zij geen bewijs heeft voorgelegd in de zin van artikel 9ter, §2 van de Vreemdelingenwet bij het indienen van de in punt 1.2. vermelde aanvraag.

In zoverre verzoekende partij, door te stellen dat haar *“identiteitspapier” “samen”* met haar asielaanvraag werd voorgelegd – hetgeen overigens niet het geval is, zoals blijkt het uit administratief dossier – wenst te bewerkstelligen dat zij een vrijstelling zou genieten van het aantonen van haar identiteit op de wijze zoals bepaald in artikel 9ter, §2, derde lid van de Vreemdelingenwet, duidt de Raad erop dat een dergelijke vrijstelling slechts geldt voor *“de asielzoeker wiens asielaanvraag niet definitief werd afgewezen of die tegen deze beslissing een overeenkomstig artikel 20 van de wetten op de Raad van State, gecoördineerd op 12 januari 1973, toelaatbaar cassatieberoep heeft ingediend en dit tot op het ogenblik waarop een verwerpingsarrest inzake het toegelaten beroep is uitgesproken.”* Vastgesteld moet worden dat verzoekende partij pas op 23 december 2013 een aanvraag indiende om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit punt 1.1., was haar asielaanvraag op dat ogenblik reeds enkele jaren op definitieve wijze afgewezen en was er ook geen sprake meer van een toelaatbaar cassatieberoep. Verzoekende partij viel derhalve niet onder de in artikel 9ter, § 2, derde lid van de Vreemdelingenwet vermelde situatie van vrijstelling. Haar betoog doet dus geen afbreuk aan het feit dat zij, bij het indienen van een aanvraag om machtiging tot verblijf in toepassing van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, verplicht was om de wettelijke voorziene ontvankelijkheidsvoorwaarden te vervullen op het ogenblik van het indienen, in het bijzonder de documentaire ontvankelijkheidsvoorwaarde.

4.7. Gelet op het voorgaande, kan worden besloten dat verzoekende partij niet aantoonde dat de gemachtigde op onjuiste of kennelijk onredelijke wijze of in strijd met artikel 9ter van de Vreemdelingenwet heeft geoordeeld dat *“betrokkene [...] in de aanvraag zijn identiteit niet aan[toont] op de wijze bepaald in §2, of de aanvraag bevat het bewijs voorzien in §2, derde lid niet”*, reden waarom de aanvraag om verblijfsmachtiging onontvankelijk wordt verklaard.

Een schending van de materiële motiveringsplicht, noch van artikel 9ter van de Vreemdelingenwet, wordt aangetoond.

Het enige middel is, in zoverre ontvankelijk, niet gegrond.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Enig artikel

Het beroep tot nietigverklaring wordt verworpen.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op dertig maart tweeduizend zeventien door:

mevr. M. MAES,

wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken,

dhr. T. LEYSEN,

griffier.

De griffier,

De voorzitter,

T. LEYSEN

M. MAES